

Gyilkosság a második emeleten

Finta Kata

Gyilkosság a második emeleten

**A történet valódi,
írója csupán a neveket változtatta meg.**

Elbeszélés

**A borítón:
Társasház a kisvárosban**

Bevezető

Amint felépült a város belterületén az első összkomfortos épület, visszaköltöztem ide a városszéli park lakótelepéről. Kellemes hely volt az is, hiszen a házakat fák árnyékában építették. Szerettem a környezetet, hiszen a munkahelyem egy buszmegállóra volt, annak a megközelítése sem volt nehéz. A nagyszobában cserépkályha ontotta a meleget, s néhol olajkályhát állítottak be. Azonban a második emeletre a fa, a szén, meg a kannás olaj felhordása bizony megerőltető volt, ezért amikor a főnököm felajánlotta, hogy cserével elfoglalhatok egy, akkor a legjobban felszerelt, összkomfortos lakást, nem kérttem magam sokáig, átköltöztünk a városközpontba, amely azt az előnyt is szolgálta, hogy mindenféle vásárlási lehetőség szinte karnyújtásra megközelíthető.

Ezért visszakiváncsoztam a tíz éve elhagyott környékre.

Már az előző helyre költözésünk idején a régi bútorokat, szőnyeget kicseréltem, sok mindent vásároltam, ezért nem került sokba az a fölszerelés, amit az új helyen pótolni kellett.

Innen a munkahelyemet öt perc alatt elértem.

Lányom ekkor már befejezte tanulmányait és a helyi kórház röntgen-osztályán dolgozott, később áthelyezéssel fölvették a főváros Idegsebészeti Tudományos Intézetébe, ahol alapkiképzésére diplomát szerezhetett.

Már néhány éve ebben a társasházban laktunk, amikor ismét olyan esemény történt, ami alaposan felkorbácsolta a városban lakó emberek életét, ráadásul, a közvetlen közelünkben.

Kötetem anyagát összeállítottam: 2006-ban.
Kiadásra előkészítettem: 2012. június hóban.

*Szerző a történet idején a
Mátrában.*

1.

A bordó Lada gépkocsit **László** vezeti. Lassan fordul be a sötét utcába, a város központjában magasodó katolikus templomnál, ahol csak egy-két lámpa pislákol. Kinéz az ablakon, az eső is szemereg, alig lehet kilátni az autó ablakán.

Végigdöcögnek a Templom utcán, ott jobbra fordulva érik el az Óváros-tér rázós köves útját, majd befordulnak a nagy épület udvarába, ahol mindketten laknak.

– Azt hittem, még sötétedés előtt megérkezünk, de már jóval elmúlt éjfél is. – mondja szinte magának. – Nem tudom, mit szól majd **Anett**, hogy ilyen későn felzavarom, talán az igazak álmát alussza már. Ha fölébred, biztos nem hagyja szó nélkül.

Elfáradtál, **Hédi**? – kérdezi sógornőjétől, aki fáradtan, csendben ül mellette, már kicsit el is bóbiskolt, csak a hozzá intézett kérdésre riadt fel.

Hedvig bátyja Levente, és felesége nemrég' házasodtak össze Gyöngyvérrel, Laci felesége húgával. Nagy gondban vannak, mivel most költöztek be a főváros egy szép zöldövezeti lakásába. Őket látogatták meg szabadnapjukon, körülnézni, hogy állnak a rendezkedéssel, és segítettek a még hátralévő költözés utáni munkálatok elvégzésében. Ezért alaposan kifáradtak.

László rutinosan veszi be az utolsó kanyart, megszokott helyeken nem számít neki a sötétség, már megérkeztek a

ház elé. A gyújtást nem kapcsolja le, kikászálódik a kocsiból, átmegy a másik oldalra, kisérti Hédit.

– Beállok a garázsba, kicsit várj, majd felkísérlek, ne indulj egyedül az emeletre ilyen sötétben. Sosem lehet tudni...

Hédi felemeli maga mellől kis kézitáskáját, kiszáll a szemregő esőben. Amikor sógora beáll a garázsba, esernyője alatt sietve igyekeznek a négy emeltes ház nagy bejárati kapujához. Nyitva találják, jó, hogy még nem zárták le, nem kell a kulcsokkal is bajlódni a sötétben.

Laci az első emeleten lakik fiatal felségével, de most, előbb felkíséri sógornőjét a másodikra, ahol **Hédi** a mamájával él. Laci vele tart, meg akar bizonyosodni róla, hogy rendben hazaérkezik. Amint fölérnek a másodikra, és végighaladnak a sötét folyosón, minden lakás csendes, csak az egyik ablak rolóján keresztül szűrődik át némi világosság. Hédi kicsit megtorpan az ajtó előtt. Megfogja sógora karját, csendre inti.

– Várj, mintha halk gyermek-siránkozást hallottam volna. – Kicsit várnak, majd újra továbbindulnak. – Ki volna fenn ilyenkor, éjfél tájban? – biztosan tévedtem.

Csendesen folytatják útjukat a sötétben, nehogy megzavarják az alvó szomszédokat.

Hédi megáll az ajtó előtt, kotorászik a táskájában, de hiába, nem találja a kulcsait; talán nem is vittem magammal – morfondírozik magában... Teljes sötétség borul a lakásra, édesanyja már biztosan az igazak álmát alussza, nem akarja csengetéssel fölriasztani. A konyha ablaka a folyosóra nyílik, tudja, hogy egyik lenyílója rosszul zár. Közös erővel lerakják a parkányon lévő virágcserepeket a

földre, a kis ablak keretét belökve, amely egyet kattan, majd kinyílik.

Mindez csendben zajlott le.

– Na, ez is valami, talán nem ébredt föl Anyukám. De most jön a nehezebbje.

Előhúzza a hosszú, kézzel kötött sálját, benyúl a szűk ablakrésen, próbálja földobni a felső nagy ablaktábla kilincsére. Ha beakad, akkor azzal kinyílik az ablak is, és ott bemászhat a konyhába, aztán csendben bebújik az ágyba, és reggel megbeszéli anyával, mit intéztek a bátyjánál.

Minden simán lezajlott, közben sógora visszarakta a virágokat, majd elindult lefelé az első emeleti lakásukba.

Hédi bátyja, Levente a főváros egyik nagy híradásipari cégnél vezető állást tölt be, felesége egyelőre a közeli gyógyszertárban dolgozik, főiskolára készül, de előbb a lakást szeretnék berendezni. A napokban költöztek be egy zöldövezeti lakásába. Őket látogatták meg a vidéken élő rokonok, akik látni akarták, hogy állnak a rendezkedéssel, és segítettek nekik a szabadnapjukon.

Ez járt **Hedvig** eszében, amíg sikerült a sállal lehúzni a kilincset, aztán óvatosan betolta a nagy ablaktáblát, Laci fölsegítette őt a széles ablakpárkányra, és nemsokára már bent találta magát, a konyhai asztalon, szerencséjére oda, ahol éppen semmi törékeny holmi nem volt letéve. Csendesen szólt sógorának, hogy minden rendben, aztán bezárta az ablaktáblákat, és besurrant a szobájába.

Anyuka első mély álmában mintha hallott volna valamilyen neszt a konyha felől, kicsit fülelt, aztán csend lett és azt hitte, hogy csak álmodik; fordult egyet, magára húzta a takarót, és aludt tovább.

Lánya pedig nem akart zajt csapni a fürdőszobában, mivel az anyja hálósobája az övével szomszédos – ezért csak a kezét sikálta le alaposan, aztán csendesen levetkőzött a sötét szobában. Mielőtt elindultak volna a fővárosból, a fárasztó nap után, indulás előtt a bátyja vadozatúj fürdőszobájában már jó forró vízben lezuhanyozott. A résnyire nyitott ajtón bepillantott anyjára, látta, mélyen alszik, ezért ő is pihenni tért.

2.

Másnap, vasárnap reggel, sokáig aludtak; későn ébredtek, már tizenegy felé járhatott az idő, mivel munkaszüneti napokon nem csörömpöl Hédi nagy vekkere – mint máskor – ünnep lévén, nem kell a kórházba sietnie. Egyébként késő éjjel ideje sem volt rá, hogy szokás szerint előkészítse az őskori vekkert, ami máskor azért kellett neki, mivel mindig nehezebbre esett fölkelni, hogy idejében érjen be a munkahelyére. Kitalálta, ha mélytányérba helyezi az órát, mellé egy-két villát-kanalat helyez, s az órát végpontig felhúzza, akkor a hangos csörömpölésre biztosan fölébred. Hédi mókás „találmányát”, a különleges ébresztés módját rokonai és ismerősei mindig megcsodálták.

Ma délelőtt még álmosan, kávéjukat kevergették a konyhában, Hédi elmondta, hogy éjjel hogyan jutott be a lakásba, mivel a kulcsot itthon felejtette. Egyszóval bejöttem, de nem az ajtón, hanem Laci segítségével az ablakon. Benyomtam az alsó lenyíló ablakot, aztán a sál segítségével sikerült a felső nagy ablakot is kinyitnom, a felsőt.

– Akkor mégsem álomban hallottam a zajt – szölt közbe mama.

Eddig jutottak a beszélgetésben, amikor megszólalt az előszoba csengője.

Laci áll a nyitott ajtóban, kezében **Hédi** kis csomagjával, amit este a kocsi hátsó ülésén felejtett.

– Itt ültök nyugodtan, azt se tudjátok, mi történik a közelben? – kérdezte tőlük csodálkozva.

– Mi történhet ebben az álmos kisvárosban, amiről egy vasárnap délelőtt tudnunk kellene? Nemrég’ ébredtünk, ma még ki se mozdultunk a lakásból. Mondd hát, mi újság van?

– Jobb lenne, ha kinéznétek, látni fogjátok, hogy néha még itt is történik valami.

Mindhárman kiléptek a széles folyosóra, és arra néztek, amerre Laci mutatott.

– Mi az a csődület ott az ajtó előtt? – kérdezte anya és lánya szinte egyszerre.

– Csak annyit sikerült megtudnom, hogy valami szörnyűség, de részleteket én se tudok.

3.

Nem messze lakástól, a kazánház kéményén túl, egyik ajtó előtt többen, köztük rendőrök csoportosulnak.

– Az a magas fiatalember a város egyik ügyésze, a kolléganóm fia, messziről is jól felismerem langaléta alakjáról – mondja Hedvig édesanyja Kitti, amint ismerősét vélte a csoportban fölfedezni. – Tudjátok, mit jelent az, ha valahol rendőrök mellett az ügyészség is képviselteti magát? Ott emberhalál történt – válaszol saját kérdésére.

Természetesen félbeszakadt a reggeli, nemcsak ők, az egész társasházban lázban ég, mindenki a részletek iránt érdeklődik. A helyszínelők azonban egyelőre nem voltak hajlandók részleteket közölni...

Nemsokára csendben bekanyarodik az udvarba a folyó felőli utcából egy mentőautó, személyzete kiszáll és elindulnak a ház kapuja felé.

A rendőrök feloszlatták a folyosói tömeget.

Annyi kiszivárgott, hogy a kórház elmeosztályán kezelt férjet és apát hétvégére kiengedték a családjához, aki az éjszaka folyamán szabályszerűen lefejezte a feleségét!

Most viszik az asszonyt két darabban hordágyon, letakarva, végig lefelé a folyosón, a lépcsőházban, ki a mentőkocsihoz. De a takaró alatt is látszott, hogy a feje külön áll a testtől. Az első emeleti fordulónál is csődület fogadta a szomorú menetet.

A mentőautó elindult, s egy időre csend borult a házra. A lakók találgattak, és csak suttogva osztották meg hiányos értesüléseiket.

4.

A tetthely mellett lakó szomszéd korareggel nyitotta ki az ajtót, gondolta, lemegy a garázsba, mivel családjával útra készülnek.

Furcsának tartotta, hogy tőlük csupán két ajtóval tovább lakó Miklós, a saját ajtójuk előtt összekuporodva ül a földön, szeme lehunyva, két kezébe fogva a fejét.

Vajon miért ül itt? – jut eszébe, tudomása szerint nemrégén került kórházba, s azóta nem találkoztak.

– Miért ülsz itt kint? Talán nem enged be az asszony? – próbálta szóra bírni a magába mélyedő szomszédját.

Kérdésére azonban nem kapott választ, ezért útját folytatva, elindult lefelé a lépcsőn, amikor vele szemben a városi ügyész sietett fölfelé több rendőr kíséretében.

Na, itt valami baj lehet, gondolta magában, de csak ment tovább.

5.

Hedvig hétfőn munkába indult a hatalmas területen szétszórta pavilonrendszerű kórház röntgen osztályára.

Az intézmény annak ellenére, hogy közel száz éves, felkészült gárdája munkájának köszönhetően, jó hírnévnek örvend. Az ország más területeiről is szívesen jönnek ide gyógyulni. Igaz, ami igaz, mégis az elme-osztálya miatt vált szinte híressé a város. Az országosan hírnevet szerzett intézmény jelentette az itt élők számára a legnagyobb munkalehetőséget. Abban az időben a városnak ezen kívül nemigen volt egyéb olyan intézménye, sem munkahelye, ha csak nem számítjuk ide még a Börtönt, amit az itt élők csak úgy, GÖMBÖLYŰ-nek becéznek.

Hédi öt osztálytársával együtt, az egészségügyi középiskolában megszerzett érettségi után a helyi kórházban kezdte a munkáját, ahol letették a szükséges vizsgákat.

Mindnyájan jól ismerték a tragédiát elszenvedett asszonyt, aki szintén a röntgen-osztályhoz közeli, zárt elme-osztályon dolgozott, nővéri teendőket látott el, s ahol a férjét is kezelték egy idő óta.

A kórház legnagyobb, **U**-alakban elhelyezkedő, emeletes épületében – a történet idejében még – sok elmebetegét ápoltak, a legsúlyosabb állapotban lévők az emeleti zárt osztályon kaptak helyet, ahol a folyosóra nyíló bejáratot éjjel-nappal gondosan bezárva tartották, oda igazán

nem könnyű bejutni, de kijutni még nehezebb, van, akiknek talán sehogyan sem lehet.

A mi emberünknek azonban mégis sikerült, méghozzá engedéllyel!

Aznap Hedvig – beérve munkahelyére – lepakolta a táskáját, kabátját, majd berakta szekrényébe, kicserélte a cipőjét is. Nagyot szusszant, s amint felnézett, akkor vette észre, hogy a műtősnő, az asszisztensek és orvosok szinte valamennyien ott állnak körülötte és sürgetik, mit tud a történekről... hiszen egyazon házban lakik az éjszaka kiszenvedett asszonnyal, ráadásul jól ismerheti a férjét is, aki elkövette a gyilkosságot.

– Ismerem őket, hiszen a férfi édesanyja engem és bátyámat is tanított az általános iskolában, azonban a fiait csak időnként láttam, amikor néhányszor összefutottunk a lépcsőházban.

– Azonban igazán keveset tudok mondani az egésről, arra gondoltam, titeket talán már tájékoztattak róla. Annyit hallottam, hogy Margit férje egy idő óta kezelés alatt állt a pszichiátrián. Bár amikor szombaton éjfél tájban elhaladtam a folyosón a lakásuk konyhaablaka mellett, halk gyermeknyöszörgést hallottam, de csak pillanatokra, ezért nyugodtan mentem tovább hazafelé.

A meggyilkolt asszony, Hedvigékhez közeli lakásban lakó Margit, az elme osztályon hosszú évek óta dolgozó nővér – volt eddig. Tisztában lehetett azzal, hogy a nála fiatalabb férje súlyos beteg. Ismerősei észre se vették rajta, mivel csendes, udvarias fiatalembernek ismerte mindenki, úgy viselkedett, mint mások.

Amikor a tragédia megtörtént, akkor tudtuk meg, hogy a felesége egy idő óta félni kezdett tőle, mivel az utóbbi időben gyanút keltett benne nyugtalan viselkedése, többször érthetetlen módon agresszívvá vált, szokatlan módon a gyermekeivel is gorombáskodott.

Amikor egyszer nekiment a kisebb gyermekének, az asszony próbált lelkére beszélni, hogy ezt ne tegye, mire annyira fölhevült, hogy nekitámadott, és azt kiabálta, hogy végezni fog vele, és kiirtja a családját...

Elképzелhető, mit élt át, de szép szóval igyekezett leszerezni, hiszen a munkahelyén is ezt a módszert alkalmazták, ami gyakran használ, akkor azonban semmi célt nem ért el vele, annyira feldühödött, hogy ha ellentmondott volna neki, ki tudhatja, mit tett volna. Máskor is előfordult, hogy hasonló rohama félelmet keltett mindnyájukban, hiába dolgozik olyan környezetben évek óta, a zárt elmeosztályon, mégis, saját otthonában fenyegetései nagyon megriasztották. Felelősséget érzett kiskorú gyermekei miatt is, ezért egy alkalommal elpanaszolta az osztály főorvosának férje viselkedését.

Akkor került kezelésre, az elmeosztályon. Ott már ismerték Miklóst, hiszen korábban is gyakran beszélgettek vele, amíg a feleségére várakozott.

6.

A fiatalember édesanyja köztisztviselőként álló, elismert jó tanárnő, az egyik helyi általános iskolában, a felső osztályokban szaktárgyakat tanít.

Férje súlyos alkoholista volt. Az sem titok, hogy erősen alkoholista férjétől elvált még a gyermekei kicsi korában. Jobbsorsot érdemlő, okos tanárnő egyedül, nagy fáradtsággal nevelte fel fiait, taníttatta őket, mindent megtett, hogy rendes felnőttek legyenek, de hiába, a gének öröklődnek, mindkét gyermekének állapota aggodalmat okozott neki. Valószínű, hogy (az apa) gyermekeibe átöröközhette alkoholtól károsodott génjeit, mivel a két fiúgyermeke közül idősebb fia: Jenő is labilis idegállapota miatt egész életében pszichiátriai kezelésre és állandó gyógyszerelésre szorul. Csendes, visszahúzódozó természete miatt azonban a légynek sem ártott soha. Felesége tanítónő, aki igen jól tudja kezelni az érzelmileg befelé forduló férjét.

Jenő ugyan főiskolát végzett, de borzasztó nehezen, talán nem is a képességei miatt, inkább anyja utánjárásának, fáradozásainak köszönheti, hogy diplomát kapott. Környezetében tudták, hogy gyógyszereket kell szednie. Emberileg udvarias, kedves embernek ismerte mindenki, de látszott rajta, hogy nincs teljesen rendben.

Miklós azonban nem tanult tovább, az sem biztos, hogy a középiskolát befejezte-e érettségi vizsgával. Bohém ember lévén, állandóan zenészek között forgolódott, elég

jól játszott zongorán, és hegedülni is tanult. Azonban sehol nem állta meg a helyét, inkább amolyan csavargónak ismerték, egyik munkahelyről a másikra vándorolt.

Ismerősei úgy vélekedtek róla, hogy jót tett neki a házasság, kissé megkomolyodott. Felesége néhány évvel idősebb nála, két fiúgyermekük született. Mindenki úgy tudta, hogy szokásos családként élnek és nevelik a két gyermeket.

Kitti jól ismerte mindkét fiút, hiszen édesanyjával szinte baráti kapcsolatot tartottak, két gyermeke ugyanabba az általános iskolába járt, és tanította is őket a felső osztályokban. Az volt a véleménye, bár minden tanár-tanító olyan lelkiismeretesen tanítana és bánna a tanulókkal, mint ő, aki nem terhelte soha azzal a szülőket, hogy üzenet és levelez velük, hanem elintézi a felmerülő apró-cseprő gondokat, nem úgy, mint sokan, akik tele-irkálják az üzenő-füzetet, vagy panaszkodnak a tanulókra a fogadó-órákon. Az asszonyt mások is jó tanárnőként ismerték, ezért köztisztületnek örvendett a városban és tagja volt a Városi Tanács testületének.

7.

Kitti ennek ellenére mindig tartott Miklóstól, főleg mióta ugyanabban a házban laknak, s gyakrabban találkoztak. Nem is olyan régen, mielőtt Miklóst kezelésre bevitték a kórházba, átjött Kittihez, sokáig beszélgettek. Miklós érdeklődött a lakás megvétele iránt, ugyanis akkor jelent meg az a rendelet, mely szerint a város kezelésében levő lakásokat a benne lakók megvásárolhatják.

Amikor a lánya hazajött este, elmondta neki, hogy itt járt Miklós, és sokáig ültek a nappali kisasztala mellett, és elmondta neki, mit kell tennie, ha ők is meg akarják venni a lakásukat.

Most, amikor eszébe jutott, megborzongott. Mi lett volna, ha éppen akkor jön rá ez a gyilkolási-kényszer, amikor ketten ülnek a szobában...

8.

A szörnyű gyilkosság nagy port vert fel a városban, s a hír úgy szállt a levegőben, mint tollpihe szélben. A városban már emberemlékezet óta nem fordult elő hasonló eset. De máshol, a megyében és országszerte is cikkeztek róla, mert a sajtó minden kirívó esetre így reagál. A súlyos bűntényeket a helyben székelő megyei bíróság és ügyészség vizsgálta és bonyolította le.

Nem kellett keresgélni a gyilkost, mert a szerencsétlen maga telefonált a rendőrségre, amikor rádöbbsent rémtettére, ő jelentette be, hogy éjszaka lefejezte a feleségét és az ajtó elé ülve várakozott rájuk...

Borzasztó volt még hallgatni is, amikor a részletek nyilvánosságra kerültek.

Ő maga, megguggant agyával felkészült a gyilkosságra. Az asszony is megérezte, félt tőle, s nemhiába kérte a kórházi osztály vezetőjétől, hogy kezeljék az elme osztályon. Elmondta a kezelőorvosnak azt is, hogy fél tőle, mivel már nem egyszer megfenyegette őt, és a gyermekeit is. Kérte, ne engedjék haza, fél vele egy fedél alatt maradni.

Hiába. Az elmeorvosok időnként furcsán gondolkodnak. Talán a gyógyszerek hatására, a szelídnek tűnő betegeiket megsajnálják, amikor azok hazakíváncsoznak, s legalább néhány napot családi körben szeretnének eltölteni. Most is így történt. Az asszony kérése ellenére, egyik hétvégén, váratlanul megjelent a lakásban...

Valamilyen zenei találkozója is lehetett a zeneiskolában, de ki tudja miért, oda késve ment, és utólag kiderült, hogy ott az ablakon jutott be valamelyik terembe, s onnan valamit ellopott, ami egyébként nem tartozott a szokásaihoz, hiszen hasonlót korábban sohasem tett.

Az asszony igazán nem örült neki, amikor meglátta, de nem mutatta ki féltelmét, igyekezett természetesen viselkedni előtte. A férj viszont felkészült a tetteire. Már vacsora közben erős nyugtatót csempészett az asszony italába, aki elálmosodva, igyekezett mielőbb lefektetni a gyermekeit, és ő is hamarosan aludni tért.

Aztán valamikor éjfél után fölébresztette a gyermekeit, a mély álomba merült anyjuk ágya mellé kisszékekre ültetve őket, rájuk parancsolt, hogy egy pissenést sem akar hallani, mivel meg fogja büntetni a mamát!

Aztán elővette az előzőleg jól kiélesztett, legalább 20 centis nagy, disznóölésre alkalmas kést, és elkezdte véghezvinni szörnyű tettét, a két ártatlan, tíz év alatti gyermeke szemeláttára!

Amikor azok látva, mire készül az apjuk, megriadva sírni kezdtek, szemük elé tartották a karjukat, akkor szigorúan rájuk parancsolt, hogy egy pissenést sem akar hallani, mivel akkor ők is úgy járnak.

Végig kellett nézniük, amíg lemetszi anyjuk fejét, és vérbe-fagyva otthagynak az ágyon, a gyermekeit bezárta a belső szobába, nehogy kiabálásukkal, vagy hangos sírással felhívják magukra az alvó szomszédok figyelmét.

Lehet, hogy Hédi éppen akkor állt meg gyermeksírással figyelve az ablak előtt... Másnap azt mondta Kittinek: Ha akkor tovább hallok gyermeksírást, biztos, hogy bekopog-

tam volna az ajtón – majd megborzongva folytatta – meggyőződni arról, mi okozza az éjszakai gyermeksírást.

Jaj, lehet, hogy véres késsel a kezében, Miklós nyitott volna ajtót, s ki tudná megmondani, mi fordult volna meg a zavaros agyában... talán még engem is megtámadt volna... Vagy ki tudja, az is lehet, hogy akkor még élt az asszony...

9.

Bűnözők – garázdák – gyilkosok... 2006.11.10.

Bűnöző Úr!

Igen, van olyan is, hogy emberi méltóság.

De kinek az emberi méltóságát kell védelmezni? Annak-e, aki vétett mások ellen, vagy akik elszenvedték tetteik hatását?

S mit jelent a törvények betartása?

Ki mellett áll a törvény? – netán a bűnöző mellett?

Azért tettem föl kérdésként, mivel nemegyszer, aki ellen vétettek/elkövettek valamilyen bűn- vagy erőszakos cselekményt, sokszor annak kell félnie a törvénytől, mert a lényegét félreértve, Bűnöző Úr emberi méltóságát oltalmazza, a sértett ember pedig félhet annak következményeitől. Mit szólhat, hogyan védelmezze magát, mit mondhat, – Isten ne adj', véletlenül meg ne sértse azt, aki ellene már vétett, neki kárt vagy sérelmet okozott.

Az én véleményem: ha Bűnöző Úrnak nem volt jó élete gyermekkorában, és „kénytelen volt rossz útra térni”, vagy más ellen vétve bűn útjára lépni... mégis: miért kellene őt védeni, főleg azzal szemben, akinek ártott!

Megbotránkoztat, amikor riportert vagy másvalakit, a tévé képernyőjén Bűnöző Úrral látunk-hallunk beszélgetni „kellő és mély tisztelettel!”

Úgy érzem: bizonyos dolgokat túlzásba visznek. Amikor valaki már nyilvánvalóan nagy bűnt követett el, a leg-

nagyobbat, netán' valakit meggyilkolt, pláne olyasvalakit, aki éppen a tisztességes embereket védi a hozzá hasonlóktól, olyankor nem tudom megérteni, miért kell mindenáron, látványosan „védeni a bűnt elkövető emberi méltóságát”? – azzal szemben is, aki ellen vétett.

Érzékelheti a hallgató vagy néző a médiákban, mintha a törvény is őket, Bűnöző Urakat-Hölgyeket (!) védené...

Engem – de nemcsak egyedül engem, hanem sokunkat – az efféle magatartás megbotránkoztat.

Mert a szabadsággal, demokráciával lehet élni, de lehet azokkal visszaélni is! Tanúi vagyunk annak, mivel látjuk, tapasztaljuk, hogy egy kicsi ország népe hogyan szakadt ketté. Ahelyett, hogy a két tábor vezetői igyekeznének megérteni egymás nézeteit, együtt vállvetve küzdenének és megteremtenék a jobb jövő alapjait, helyette egymásnak esnek, csak azért, mert egyik csoport elképzelései szerint: aki nem az ő nézeteiket vallja, az ellenség és hazaáruló. Sajnos, az ilyen országban a kormánynak nem ellenzéke, hanem ellensége van!

Annak a kis nemzetnek „félreértett forradalmát” közvetítette a magyar televízió is. Hitetlenkedve néztem, amikor tanúja voltam annak az eléggé el nem ítélni való garázdaságnak (bűnténynek), amikor „békés tüntetés” címszó alatt, nemzetünk zászlóját lobogtatva, sípszóval, a köztük elkeveredett huligánok szétverték gyönyörű fővárosukban a TV-székház bejáratát, azzal a bugyuta céllal, hogy valamilyen felhívást tegyenek közzé. Közben ott csoportosultak a különféle hírközlő szervek kamerákkal, mikrofonokkal és a szervezőknek eszébe se jutott, hogy közülük egy valamirevaló értelmes ember felálljon a ma-

gaslatra, és elzengje az egész emberiségnek világraszóló szózatát...

Nem, ez nem lett volna elég, mindenáron be akarták mutatni „honszeretetüket”, mintha idegen csapatok és tankok ellen kellene megküzdeniük, a velük érkezett csőcselék, a tüntetést szervezők szemeláttára – erejük teljes bedobásával rontott rá a „bűnös” székház vaskapujára.

Ki tudja miért, az önként nem tárult szét előttük! Igaz, a bejáratot őrizni kirendelt, védő rendőrök botal, vasrudakkal, téglányi méretű – az utca föltépett köveivel dobálták, majd a megvadult tömeg a kaput betörve, az épületbe örömujjongással bezúdulva, dúlták szét a berendezést, kiraboltak büfét, eltulajdonítottak minden megfogható és elmozdítható gépezetet és nagy értékű szerkezetet, ott randalíroztak, romboltak, széttörtek mindent, amihez hozzáfértek, nemtudomhánymillió kárt okozva a nemzetnek. Közben „országépítő munkájukat” a televízió ország-világ nézte, s gondolom, milyen véleményt alkottak annak az országnak „békés népéről”, ahol ilyesmit meg lehet tenni!

A magukból kivetkőzött randalírozók a kivezényelt rendőröket megtámadták, téglányi, az út és tér fölszedett köveivel dobálták; a dulakodás közben sokan megsebesültek, és mentőautók szállították őket kórházakba.

A „békés tüntetést” szervezők részéről mindez bocsánatos bűn, sőt, hazafias cselekedet volt, mivel istenként ajnározott vezérüket nem sikerült trónra ültetni.

Elfelejtették, hogy a tüntetést szervezőknek mindenkor kötelessége gondoskodni arról, hogy békés tüntetésnek meghirdetett összejövetel ne fajuljon zavargássá.

Nem akadt a szervezők között senki, aki korlátozta vagy megálljt parancsolt volna a megvadult gyülekezetnek. És sajnos, tehették akkor, és utána is próbálkoznak erejüket hadirendbe állítva, a kis ország törvényesen megválasztott kormányát megdönteni.

Azonban ha a rendőrök elkapják Bűnöző Urakat-Hölgyeket, akkor szerintük nem ők, hanem a rendőr hibás, az „erőszakos-brutális-rendőrség” (annak egész szervezete), holott csupán a kötelességüket teljesítették, hogy a rombolást, a pusztítást megakadályozzák, hogy a jóérzésű emberek biztonságát és értékeit védjék az ilyenekhez hasonló, magukból kivetkőzött randalírozóktól.

A tüntetők meg értelmetlenül ordítozva csak sípoltak, és lengették zászlaikat, **a nemzet szent lobogóját** odáig lealacsonyítva, hogy a csőcselékkel egy húron pendültek.

Már kezdtem azt hinni, hogy egyedül vagyok hasonló gondolatokkal. De Istennek hála, többen vagyunk, akik elítélték a lezajlott, a képernyőkön látott megnyilvánulásokat, az ilyen brutális politizálást. Csak az a baj, hogy a kis ország másik fele hallgat, akik a csendes békességet óhajtanák...

Magam részéről ilyet látva, legjobban azt nehezményeztem, és kritizálom, hogy sokan nem fogják fel a nemzet zászlójának a lényegét sem.

Ugyanis hozzátartozik annak ünnepélyes megjelenítése: a környezet, a békés ünnepi hangulat, az is, hogy nem lehet mindig, mindenütt lobogtatni, felhasználni igazán nem magasztos célokra, mint ahogyan, akkor, az általuk önkényesen „elfoglalt” szép teret beszennyezték,

és piszokkal, emberi végtermékkel megfertőzött talaján cselekedték.

Nekem a magyar zászló legalább annyit jelent, mint a Magyar Himnusz. Ha elhangzik, könny szökik a szemembe a meghatottságtól (nem tudom, miért), ugyanúgy vagyok a zászlónkkal is: ha látom, bennem ünnep van, és akkor csak magasztos, ünnepi célokért küzdhetek, vagy ünnepelhetek. Ezért nem volna szabad megengedni, hogy hozzá nem illő célokért sárba tiporják, megbecstelenítsék, gyűlöletet szító csoportosulásokon lobogtassák, miközben számtalan sípszó rontja a zászlóhoz igazán nem méltó ünnep csendjét, és hangulatát.

10.

Visszatérve Bűnöző Úrhoz.

Netán a bűnözőt kell sajnálni, azokat, akik csálnak, rongálnak, és randalíroznak, akik szinte élvezettel kikezdegetnek (téglányi kődobálással) a rendőrkordonnal, akik kezdeményezik, szinte kikényszerítve az összecsapást. Aztán amikor a rend őrei fellépnek ellenük, s urambocsá' nem éppen kesztyűskézzelel fékezik meg őket, akkor ők lennének ártatlanok? Sőt, ha jogosan elítélik őket, akkor üldözötteknek, netán vértanúknak kiáltják ki a randalírozókat, amiért a „forradalmuk” idején „hősként” viselkedtek?!

A rend és békesség érdekében szükséges azokat, akik rendbontás, fosztogatás, rongálás vagy éppen a rendőrök elleni támadásuk és egyéb vétségükért a rend védelmére fölesküdtött rendőrökre támadnak, azokat az igazságszolgáltatásnak átadni.

Ha pedig a bűnözőket elítélik és megfelelő helyre, börtönökbe zárják, miért lennének ártatlanok?

Talán őket kellene sajnálni, netán fölmagasztalni, hősként tisztelni?

Inkább a békés, tisztességes embereket, és a rendőröket kell becsülni (nem becsmérlni) megérteni, és elismerni nem könnyű munkájukat, miközben kénytelenek elszenvedni a hősködők kődobálását...

Ha mindig, mindenkinek szabad lenne mindent elkövetni – mások kárára, ha mindezt nem tudják megakadályozni?

lyozni a mindenkor erre hivatott szervezetek, akkor csak káosz következhet, és eluralkodik az anarchia. Kinek lenne jó?

Talán őt, a rendbontót, rongálót, a rablót, a gyilkost kellene sajnálnunk, ha elítélik, hogy majd évekig gondolkozhat a tettén? Közülük sokukat idő előtt kiengednek, mert megbánást mutattak/vagy színleltek, de sajnos, utána ismét továbbfolytatják, továbbúzik kisdud játékaikat az emberiség kárára.

Miért kellene azokat védeni, szemben a kárt szenvedett, az elpusztított családapa gyermekeivel, feleségével, akiknek az életét tönkretette egy garázda vagy rabló-gyilkos?

Nem vagyok kőszívű, ha megbántanak, ha valaki vét ellenem, igen, meg tudok neki bocsátani, még ha marad is bennem túske az igaztalan bántalomért.

De az ilyet, a gyilkosságot, a rablást, a milliárdos károkozók bűneit soha, senkinek nem volna szabad, nem lehet megengedni és megbocsátani!

11.

Nem telt el azóta hosszú idő, amikor az utcán szembejőve velem, találkoztam azzal a városunkban, és általam ismert Bűnöző Úrral, aki mosolyogva köszöntött, mert valamikor abban a társasházban lakott, ugyanazon emeleten a családjával (a feleségével, és két, 10 év alatti gyermekével), ahol én. Ő az, aki gyermekei előtt met-szette le édesanyjuk fejét, késsel megfenyegetve-kény-szerítve őket arra, hogy mindezt végignézzék, s közben még csak nem is pisszenhettek.

Meglátva szabadon járkálva a kegyetlenül öldöklő embert, kirázott a hideg.

Ismertem a gyilkos édesanyját is, aki elismert, jó tanár volt, gyermekeimet ő is tanította az általános iskola felső osztályaiban. Nem tudom, a szerencsétlen asszony hogyan tudta feldolgozni fia súlyos tettét... Igaz, férje súlyos alkoholista volt, ezért elvált tőle.

Azonban valószínű, hogy (az apa) gyermekeibe átörökölhette alkoholtól károsodott génjeit, mivel a két fiúgyermeke közül egyik egész életében pszichiátriai kezelésre és állandó gyógyszerelésre szorult, s ennek kapcsán csendes, túlzottan magába zárkózott egyén, mégis, neki és feleségének becsületére válik, hogy gyilkos testvére gyermekeit magukhoz véve fölnevelték, mivel apjuk hosszú időre *elmeógyógyintézeti bezárás-büntetést kapott, s 10-15 év múltán, kint sétálgat a városban.*

Hogy lehet ilyet megbocsátani annak, aki meggyilkolta gyermekei anyját, gyermekeit megfosztotta anyjuktól, és olyan emléket oltott beléjük, amit egész életük folyamán magukban kell hurcolniuk?

Egy ember életének elvétele nem az emberek (sem a bírák, s főleg nem a gonosztevők) dolga, hanem Istené. Aki elvette más életét, köszönje meg és adjon hálát Istennek, hogy nálunk már nincs halálbüntetés, „csak” életfogytig, ami 15 évig tartott – abban az időben.

Olyanokra is megfelelő szigorral sújtson le az igazságszolgáltatás, akik az előbbieken vázolt rombolásukkal milliós-milliárdos károkat okoznak. Az ország vagyonát, mindnyájunkét senki ne tekintse magáénak, ne adassék meg számukra az, hogy kárt tegyenek benne. Kártevésüket soha meg ne ússzák büntetlenül!

Ha tőlem függne, én az életfogytig tartó büntetést szó szerint mérném ki (akár börtön, akár egy zárt elmeosztályi elzárásra ítélték az elkövetőt), hogy aki azt „kiérdemelte”, soha többé ne élvezhesse a szabad levegőt és a Teremtő-éltető nap sugarát.

Utóhang a történet értelmezéséhez, és a gyilkossági ügy lezárása.

Anya: **Kitti**

Lánya: **Hedvig**, beceneve: **Hédi**

**Fiútestvére Levente, aki Budapesten él,
sógora László, akinek felesége: Anett.**

Anett **húga: Gyöngyvér**. Becézve: **Gyöngy**.

Anett és Gyöngyvér testvérek. (Gyurkovics-lányok.)

Anett csendes, félénk, vékonydongájú nő, kiskoruk óta elválaszthatatlan barátnők, együtt jártak általános iskolába Hedviggel (Hédi), majd Anett követte barátnőjét a középiskolába is, sőt, mikor azt elvégezték, első munkahelyük is sokáig azonos lett a helyi kórház rtg. osztályán. Gyámoltalan, ezért mindig túlzottan ragaszkodott barátnőjéhez (Hédihez).

Hedvig bátyja Levente, aki az eset előtt nemrég' házasodott össze Laci feleségének húgával: Gyöngyvérrel. Éppen nagy gondban voltak, mivel akkor költöztek be a főváros egy szép zöldövezeti lakásába. Őket látogatták meg és segítettek a rendezkedésnél.

Margit (a gyilkosság áldozata), Hedvigékhez közeli lakásban lakott férjével és két kiskorú gyermekkel, **a kórház** elmeosztályán, hosszú évekig dolgozó nővér – volt.

Tisztában volt vele, hogy férje súlyos beteg. Igaz, sokan nem sejtették, mivel idegen alig vehette észre lappangó elmebaját (amit alkoholista apjától génjein átörökítve kaphatta), általában normálisan viselkedett, udvarias fiatalember volt, feleségénél fiatalabb.

Margit férje: Miklós (a gyilkos), annak bátyja: **Jenő**, aki a gyilkosság után tanítónő feleségével együtt elvállalták, és az elárvult gyermekekről gondoskodva ellátták, nevelték és tanították őket.

A kórházban nagy bajba került a főorvos, aki az ápoltszemélyt kérésére hazaengedte, felesége könyörgése ellenére, mivel elmondta neki, hogy otthon mennyire agresszív, fél tőle, félti tőle a gyermekeit is.

Az is zavart szellemi állapotára utalt, hogy a kórházból hazafelé betört a zeneiskolába, ahonnan zenészerszámokat vitt el – ablakon át közlekedve. Igaz, a zenéhez volt némi tehetsége, játszott időnként egy helyi zenekarban, de korábban nála ilyen sohasem fordult elő, nem vallott rá ez a cselekedet. Az ellopott holmikat egy közeli kert zugában találták meg a bírsági eljárás kivizsgálása idején. Erről Miklós nem tett említést, nem vallott róla, sőt, tagadta, azonban a fellelt nyomok hozzá vezettek.

Az orvost is kihallgatták sorozatosan, felelőssé tették, amiért meggondolatlanul kiengedte az osztályán ápoltsbeteg, aminek ilyen tragikus eljárás következménye lett. Arról nem tudok, ellene indult-e eljárás.

Kihallgatások a rendőrkapitányságon. Önként jelentette be telefonon: *Levágtam az asszony fejét, jöjjenek, tudom a kötelességem...*

A városban, köztisztületben álló anyjára való tekintettel maga a rendőrkapitány hallgatta ki.

Már a kihallgatás során, furcsán viselkedett, nehéz volt elképzelni, hogy lehetett kiengedni ilyen állapotban valakit a zárt osztályról...

Nemsokára átvitték a közeli Büntetésvégrehajtási Intézetbe, helyi elnevezés szerint a Gömbölyűbe, ugyanis távlatból, a hegyről nézve a magas kőfallal bekerített részen vannak az irodák, és középen, valóban egy kör alakú épületben, körben vannak az őrizeteseke apró cellái.

Zavart elmeállapotát kivizsgáltatták, melynek lapján a városban működő Másodfokú bíróság 15 évi, zárt elmeosztályon történő büntetésre ítélte.

 VÉGE

Záró gondolatok

❧ A városi tanácsnál ❧

Mozgalmas és reprezentatív hely volt a Városházán betöltött állásom. Bár – amikor fölvettek oda, először a pénzügyi osztályon könyvelőként dolgoztam, és nem szívesen mentem át a titkárságra, amikor ott az elődöm születési szabadságra ment, és megüresedett az állás. Azonban engedtem a csábításnak, s végül nem bántam meg. Amikor aztán 1965. május 1-jével Lombos került a város élére, egészen más lett a helyzet, mint korábban. Megindult valami a város életében, s az a lendület, ami ezt az időt követte, nagyon kedvemre volt.

Gyakran került sor fogadásokra, rendezvényekre, rendszeres nagygyűlések, tanácsulések élénkítették a monoton irodai munkát, amit mindig gondosan elő kellett készíteni. Lehet, hogy én különc vagyok, de ahogyan nagyon szerettem valamikor iskolába járni, és tanulni, úgy kedveltem a munkahelyemet, élveztem a munkámat, annak ellenére, hogy nem ezt az életcélt tűztem magam elé, nem erről álmodtam boldog ifjú koromban.

A Városi Tanács apparátusában betöltött állásom tette lehetővé, hogy sok mindenbe betekinthessem.

Az azonban legmerészebb álmaimban sem jutott volna eszembe, hogy olyan eseménynek leszek majd szemtanúja, mint ami korábban, 1973-ban történt (a túszerdéma), s annak nagy részét – mint mozivásznon, úgy figyelhettem.

S ki gondolta volna, hogy később egy új házba költözve, annak egyik lakásában olyan szörnyű gyilkosság történik, amiről e rövid kötetben megemlékeztem.

De ilyen az élet – nem mi döntjük el, mi történik körülöttünk...

A szerző